

hver for sig er saa afmægtige, som Finansministeren vilde give det Udseende af —, eller den Løsning for Skandinaviens Vedkommende, hvor vi har det samme Selskab at slaas med, at vi tog en Smule Mod til os; da vilde vi sikkert være i Stand til at udrette noget. I Sverige har man taget Spørgsmaalet op til Undersøgelse, og det vilde efter min Formening være en meget stolt Opgave for den højtærede Finansminister, der dog bærer et Navn, der kendes ude omkring i Verden, at sætte sig i Spidsen for en Henvendelse til den svenske og norske Regering om dette Spørgsmaal og søge at tilvejebringe en Fællesoptræden her i Skandinavien overfor Petroleumstrusten. Jeg tror meget godt, det lod sig gøre. Den højtærede Finansminister henviste til, at man har vedtaget Monopol paa Island, men man har ikke faaet det udnyttet, fordi man alle Vegne møder Rockefeller, og det er sikkert rigtigt nok. Men der er ingen Mening i at sammenligne Danmark med Island i denne Forbindelse. Saa vidt jeg ved, er Forbruget af Petroleum paa Island vist ikke mere end 1,000 Tons aarlig — det kan ikke være meget mere. Man har vist neppe en Tankdamper saa lille, at den nøjes med at sejle med en Ladning paa 1,000 Tons. Der skal altsaa ikke eet Skib til at forsyne Island med Petroleum. Da Havne og Byer ligger spredte paa Island, skulde en saadan Damper løbe fra den ene Havn til den anden for at afsætte sin Ladning, og det blev selvfølgelig meget vanskeligt for en Forbruger som et saa lille Land at realisere. I Danmark bruger man 65,000 Tons, og der skal mange Dampskibe til at transportere en saadan Mængde til Danmark. Som Følge deraf har det selvfølgelig meget større Betydning, at vi her i Danmark henvender os til Verdensmarkedet for at faa Petroleum. Jeg tror slet ikke, Rockefeller er i Stand til at hindre os i at faa Petroleum, eftersom han kun er Herre over en Snes Procent af Produktionen. Det vilde i alt Fald blive højest besværligt for ham at byde Petroleum op alle Vegne for at hindre Danmark i at faa billig Petroleum. Men hvis specielt Sverige og Norge arbejdede sammen med os, kom man op paa et samlet Forbrug af 200,000 Tons eller $\frac{1}{3}$ af Tysklands Forbrug, altsaa en meget betydelig Del af Verdensproduktionen af Petroleum. Det forekommer mig, at Sagen ligger saa oplagt, at selv Højremænd og meget konservative Medborgere dog maa indrømme,

at saaledes som det gaar nu, kan det ikke blive ved at gaa, for det vil ingen til syvende og sidst finde sig i.

Jeg skildrede for Dem den Maade, hvorpaa Fiskerne var blevet modtaget nede hos Petroleumsselskabet, da de anmodede om billig Petroleum. Jeg havde denne Skildring fra Dansk Fiskeritidende. Senere har jeg faaet en mundtlig Skildring fra en af Deltagerne. Det, man bød dem ved denne Lejlighed, maa nok siges at være noget af det stiveste. Der var i denne Deputation Fiskere fra Vestkysten og ikke saa faa fra Skagen. Direktøren, Rockefellers herværende Repræsentant, stak sine Fingre i Ærmegabene, lagde sig i en Liggestol og sagde: Hør, I gode Folk fra Skagen, nu skal jeg sige jer noget. I har vist i den sidste Tid taget Petroleum fra et mindre Selskab her i Landet; for jeres egen Velfærds Skyld skulde I aflægge det, for det har I ingen Fordel af og vil ingen Fordel faa af. Og disse Folk, som har døjet Farer, og som mange Gange har vovet deres Liv i Nord-søen, stod deroppe paa Trustens store elegante Kontor som forsagte Stakler, gik med Kasketten mellem Fingrene og maatte løbe Spidsrod mellem nogle opblæste Kontorister, som fnisede og grinede af den Behandling, de var blevet Genstand for. Jeg tror nok, at det Overmod, som udvises af Trusten her i Danmark, ikke kan blive ved at gaa, det kan vi ikke finde os i. De Folk, som sidder for Styret her i Landet, og som foreløbig har Flertal, maa skride ind overfor slige Ting, ellers skal de bare se, at der vil rejse sig en Misfornøjelse mod dem, som de ikke vil være i Stand til at trodse.

Det var en stor Skuffelse for mig, at den højtærede Finansminister gav blankt op i Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission. Jeg har ikke rørt ved dette Spørgsmaal, første Gang jeg havde Ordet, fordi jeg troede, det var en Selvfølge, at naar en hel Stand, et helt Erhverv, der var i virkelig Nød, kom og klagede sig og foreslog en Kommission, vilde Finansministeren slaa til. Selv om jeg godt kan forstaa, at den højtærede Finansminister med sit Temperament og hele politiske Livssyn ikke tror saa uhyre meget paa Kommissioner — det bebrejder jeg ham slet ikke —, finder jeg, at han burde straks have sagt Ja dertil. Jeg vil ogsaa bebrejde det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), at han, der paa Dansk Fiskeriforenings Generalforsamling stod op og talte Fiskernes Sag saa varmt,